GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Parlar català és desobeir, i no votar el PP també.

Opinió | 01/03/2008 | 00:16

Jo ja sé, i sempre ho he sabut, a qui no votaré...mai.

El dijous dia 27 de febrer hi va haver un judici a Maó pel fet que un noi i la seva mare s'havien adreçat a la policia nacional d'aquesta localitat menorquina en català. Els jutjats, i més tard absolts, van ser acusats ni més ni menys que d'un delicte de desobediència. Sembla mentida que un jutge pugui admetre a tràmit una demanda de delicte de desobediència per parlar en català i presentada per una policia que diu que ni el parla ni l'entén (i afegeixo jo que ni el vol entendre), en una localitat pertanyent a una terra que té un Estatut que especifica clarament que "el català és la llengua pròpia de les Illes Balears, i que conjuntament amb el castellà és la llengua oficial de la Comunitat Autònoma".

Sembla ser que el noi, Eduard Coll, veí de Ferreries va estar requerit per una patrulla de policia enmig d'una plaça de la localitat maonesa per demanar-li la documentació personal. Coll els va respondre en català i els va instar a que s'identifiquessin ells també amb els números de placa, que sembla ser que no portaven a la vista tal com és preceptiu. A més, segons el jove, els agents van adoptar una actitud prepotent. Més endavant Coll i la seva mare, María José Castán, van anar a la comissaria per tal d'identificar els agents esmentats i formular una queixa oficial, visita que encara va complicar més les coses, ja que els cossos policials generalment són poc donats a entonar el mea culpa, i encara molt menys si la cosa va del català. Els policies i funcionaries que van acudir al judici van dir que tant Coll com la seva mare s'havien dirigit a ells en català, que no havien entès res i "en una actitud amenaçant i intent d'agressió", cosa francament difícil de creure en un lloc on l'ambient és hostil i on hi havia més d'una vintena de policies al seu voltant.

El que resulta francament lamentable és que durant la vista el Ministeri Fiscal encara remarqués "que allà no es jutjava el fet d'utilitzar una llengua o una altra, sinó un presumpte delicte de desobediència i amenaces". És clar, i la resta que coneixem el percal ens ho empassem. Kafkià, simplement: no hi ha una altra manera d'anomenar-ho.

Sembla mentida que després encara hi hagi gent que tingui bemolls de posar en marxa croades i partits polítics expressos "perque el castellà està en perill". I que estaments oficials diguin el que diuen sense que els caigui la cara de vergonya. I que la senyora Dolors Nadal, del PP de Catalunya, digui que està per la separació escolar dels nens per raó de llengua materna. O sigui, aconseguir que alguns això del català ni els soni. Quina barra tenen, i quina poca vergonya.

Perquè, és clar, si el noi s'hagués dirigit als policies en castellà, res d'això hauria succeït malgrat que hi hagués hagut una discussió entre identificadors i identificats, com passa sovint. Però el pecat imperdonable va ser parlar en català: desobeir, els va semblar a ells, que estan tan acostumats a que tothom els obeeixi, i en castellà. Quina és la llengua bescantada doncs, encara? Tots ho sabem, però hi ha persones que encara s'escolten cada dia els predicadors dels hereus del franquisme des de tribunes catòliques. Atris que haurien de servir per fer proselitisme de la comprensió entre els homes i les dones, de la tolerància i de les diferències a respectar, i que el que fan és atiar el foc de la rancúnia per seguir posicionats en els seus postulats amb mentides i demagògia. I que aconsegueixen que una part de la població entri en l'espiral de la supina ignorància, i es cregui per exemple que l'11-M va ser obra d'ETA. I que com a conseqüència d'això els voti, i odiï l'opció que explica la veritat, ja que ells són els únics que

defensen aquesta tesi indefensable. I encara es permeten d’aconsellar els fidels a qui no han de votar, que és com dir-los a qui ho han de fer. No m'estranya que cada dia n’hi hagi menys de fidels, i menys vocacions. Ni tampoc no em sobta que un dia a Espanya hi hagués passat allò de la guerra civil -aquella desgracia social que cal no oblidar mai- vistes les mostres dels mateixos operadors intolerants, unitaristes, xovinistes i carpetovetònics d'aquells temps. Com no havia de passar aleshores en un lloc com aquest i amb l’obscurantisme informatiu de l’època, si encara passa avui, que les notícies volen i que internet ens té comunicats a l’instant amb tot i tothom. Jo ja sé, i sempre ho he sabut, a qui no votaré...mai.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/5662-parlar-catala-es-desobeir-i-no-votar-el-pp-tambe.htm